

[Christiani.]

port. En saadan Foranstaltning har mange Tilhængere blandt Fagfolk, og jeg betragter det som meget uheldigt, at Kronekursens Højde er blevet gjort til et politisk Spørgsmaal.

Jeg kan ikke her komme ind paa alle Enkeltheder i dette store Spørgsmaal, men maa nøjes med at pege derpaa, idet jeg understreger, at jeg paa Grund af min store udenlandske private Virksomhed i 20 Aar har beskæftiget mig indgaaende med Valutaforhold. Det staar for mig som en skrigende Ulykke, at vi ikke i Tide fik Kronen hævet, og som en stor Fejl, hvis man ikke nu i Samlingsregeringen kan enes om et bestemt Skridt for at opnaa i hvert Fald en mindre Kronehævning, som til den svenske Krones Værdi. Personlig vilde jeg kun have Tab af en saadan Foranstaltning, men den staar for mig som det absolut rigtige for Landet som Helhed, som den store Udligner, Skaberen af den ligelige Basis, paa hvilken alle kan arbejde og Værdierne bevares, ligesom den vil lette den Overgang til normale Møntforhold, som maa komme efter Krigen. Og dette kan ske nu, inden Lønnen stiger mere, uden at nogen, heller ikke Landbruget, lider nævneværdigt derved.

I enkelte Kredse har man undret sig over, at jeg som tilsluttet Venstreparti har kunnet fremsætte Udtalelser som dem, jeg her i Dag har bekræftet. Men jeg har gjort det, fordi jeg føler, at de er rigtige, og at det er min Pligt, saadan som jeg tidligere nærmere har forklaret det, nu mere end nogen Sinde at sige, hvad jeg mener er Dagens Gerning. Som jeg i sin Tid med god Samvittighed gjorde mig til Talsmand for, at Landbruget skulde nyde den størst mulige Støtte, saa mener jeg — hvad jeg for øvrigt ogsaa dengang sagde, at jeg vilde gøre, hvis Forholdene kom til at ligge anderledes —, at nu er det min Pligt at pege paa, at der er andre Befolkningslag, som ved Forholdenes Magt er kommet i stor Vanskelighed, og det er min Tro, at disse Vanskeligheder vil ikke mindst Landbruget have Øjnene aabne for.

Jeg henviser i saa Henseende til Venstres store Forbillede Christen Berg, som af Holger Begtrup i „Det danske Folks Historie i det 19. Aarhundrede“ karakteriseres i sin politiske og sin Samfundsopfattelse med følgende Ord, som jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at citere, inden jeg slutter:

„Han var insinuerende saa bundet af Partihensyn, at han tabte Synet for det

heles Vel. Han havde i 1848 faaet en Kærlighed for den fælles Folkesag, som aldrig blev kold. Det kendtes i hele hans Færd, at han ikke var Klassepolitiker, ikke Agrar el. lign. Naar han vilde have Bonden frem i første Linie, saa var det i det lyse Haab, at Bønderne vilde vise deres Adelsskab ved at tænke paa hele Folkets Tarv og særlig paa de smaa i Samfundet, naar de kom til Magten.“

Ingen, i hvert Fald ingen Venstrepolitiker, kunde, synes jeg, ønske sig en mere attraaværdig politisk Karakteristik.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne om den foreliggende Sag og gaa over til den sidst paa Dagsordenen opførte Sag:

Forespørgsel til Statsministeren af Valdemar Thomsen m. fl. om, med hvilken Begrundelse Statsministeren i sin Aabningstale tillader sig at insinuere, at kun de Partier, som støtter Regeringen, bygger paa Landets forfatningsmæssige Grundlag.

(Forespørgselen findes i Tidenden Sp. 6).

Sagen sattes til Forhandling.

Ordføreren for Forespørgerne (Valdemar Thomsen): Det er noget usædvanligt, at Ministre svarer paa en stillet Forespørgsel, umiddelbart før den kommer til Behandling, men det fremmer unægtelig Sagen, og vi kan maaske med Formanden se bort fra Formaliteter med Hensyn til Motivering af Forespørgselen og med Hensyn til Ministerens Svar, idet dette altsaa allerede nu er givet.

Naar den ansvarlige Statsminister paa Regeringens Vegne fremsætter en saa ærerørig Sigtelse, som det her drejer sig om, idet Medlemmerne af Bondepartiet beskyldes for intet mindre end at have brudt det højtidelige Løfte, vi som Rigsdagsmænd har afgivet, skulde man mene, at han vilde være i Stand til at føre Bevis for sin Paastand. Det var imidlertid Statsministeren, efter det Svar, han nu har afgivet, ikke, og det var han ikke, af gode Grunde. At det Svar, Statsministeren gav, skal betragtes som en blot nogenlunde anstændig Begrundelse for Fremsettelsen af en saadan Sigtelse, som altsaa er rettet mod mig og mine Kolleger, det synes jeg nok der skal Frimodighed til at paastaa. Mine tidligere Udtalelser vedrørende en stærk Mindretalsregering og om, at det kunde blive nødvendigt at gennem-